

opusdei.org

Monsignore Ocáriz: "Opus Deis dører er åpne for alle"

Monsignore Fernando Ocáriz (f. 1944, Paris) er den person som står Opus Deis prelat nærmest. Vi gjengir her et intervju fra nyhetsbyrået Zenit, der man snakker om personalprelaturet som juridisk form.

12.05.2008

I et intervju med Zenit forteller generalvikaren, med henblikk på at Opus Dei har vært et

personalprelatur i 25 år – det eneste personalprelatur i verden – hva denne institusjons forbindelse til sognene er. Han forklarer at den ”makt” mange tror det har, ikke er annet enn den som utgår fra evangeliet.

Msgr. Ocáriz mottok Zenit på hovedkontoret i Villa Tevere i Den evige stad, hvor også grunnleggeren, den hellige Josemaría Escrivá de Balaguer, er gravlagt.

Msgr. Ocáriz er fysiker og teolog. Han er forfatter av flere filosofiske og teologiske publikasjoner, særlig innen historisk filosofi og kristologi, og har siden 1986 vært rådgiver for Troskongregasjonen.

Msgr. Ocáriz er også medlem av det pavelige teologiske akademi, og har vært Opus Deis generalvikar siden 23. april 1994.

– Opus Dei ble skapt for å hjelpe lekfolk i deres hverdagsliv. Er lekfolket virkelig en del av prelaturet Opus Dei eller består prelaturet bare av den lille delen som Opus Deis prester utgjør?

Msgr. Ocáriz: Opus Dei ble grunnlagt nettopp for å utbre og minne alle – prester som lekfolk – om det universelle kall til hellighet. Som den hellige Josemaría lærte oss helt fra 1928 medfører denne universalitet, dvs. Guds kall til hvert menneske, at alle hederlige menneskelige omstendigheter, som arbeidslivet, familiære og sosiale relasjoner kan og bør være hellige og helliggjørende.

Som daværende kardinal Joseph Ratzinger sa i anledning helligkåringen av Opus Deis grunnlegger: Den hellige Josemaría Escrivás budskap har vært med på å rette opp en feilaktig oppfattelse av hellighet, som om det kun var

forbeholdt ”de store”. Hellighet betyr å gjøre seg til Guds venn, og la denne Andre virke i oss, den eneste som kan få til at denne verden blir god og lykkelig.

Opus Deis lekfolk, kvinner og menn, gifte og ugifte, er en like integrert del av prelaturet som prestene, som utgjør geistligheten. Forholdet mellom de presteviede og det troende lekfolk er det samme som i resten av Kirken.

Alle lekfolk i Opus Dei tilhører samtidig det sogn der han eller hun har sin bopel, slik som alle andre katolikker. Pave Johannes Paul II sa ved flere anledninger, idet han helt konkret refererte til Opus Dei, at det ministerielle prestekall hos de geistlige og det alminnelige prestekall hos det troende lekfolk er forent og sammenknyttet til en enhet i kall og levevis for å oppfylle prelaturets oppgave med å

evangelisere under en prelats
veiledning.

**– Opus Dei er det eneste
personalprelatur som finnes i dag.
Blir det konsultert av andre
kirkelige organisasjoner som
 gjerne vil bli personalprelaturer?**

Msgr. Ocaríz: Ja, i dag er det det
eneste personalprelaturet. Det finnes
imidlertid andre kirkelige instanser
som også er avgrenset av personlige
og ikke geografiske hensyn, for å løse
forskjellige pastorale behov.

For eksempel de apostoliske
ordinariater som finnes i noen land
for å ta seg av de troende fra
østkirken, militærordinariatene og
den personlige apostoliske
administrasjon som for noen år siden
ble innstiftet i Brasil.

Det er bare pavestolen som kan
opprette et personalprelatur, og
dessuten forplikter den kanoniske

rett at man skal konsultere de involverte bispekonferanser.

Det dreier seg om en pastoral beslutning, rettet mot å hjelpe Kirkens misjon i en verden som karakteriseres av en konstant bevegelse av folk fra et sted til et annet. For eksempel nevnte pave Johannes Paul II i sine post-synodale apostoliske formaninger *Ecclesia in America* og *Ecclesia in Europa* personalprelaturene som mulige løsninger for personer som trenger særskilt pastoral omsorg, og nevnte spesielt grupper av emigranter.

De finnes også den mulighet, i likhet med hva som skjedde med Opus Dei, at Den hellige Ånds virke, som inspirerer til at apostoliske oppgaver blir utført, fører til visse pastorale behov, som nødvendiggjør personalprelaturets struktur.

Jeg kjenner ikke til at Opus Dei har blitt konsultert av institusjoner som

har tenkt på den mulighet selv å bli et personalprelatur. Det er derimot relativt ofte at personer fra Opus Dei blir kontaktet i forbindelse med kongresser, studiegrupper, pastorale grupper osv og blir bedt om å fortelle om prelaturets erfaringer i disse 25 årene.

– Hva ligger i Opus Deis antatte uavhengighet – eller autonomi, hvis De foretrekker det ordet – som stammer fra den kjensgjerning at det juridisk sett er et personalprelatur? Msgr. Ocariz: Virkeligheten er nøyaktig det motsatte. Å utnevne en organisasjon til prelatur betyr nettopp ”avhengighet”.

Det betyr jo å sette en del av de kristne i pastoral avhengighet av et medlem av det kirkelige hierarki.

Det er meningsløst å snakke om uavhengighet eller autonomi, tvert imot, Opus Dei avhenger jo av en

prelat som er utnevnt av paven i Roma.

Prelaten og hans vikarer utøver sin kirkelige makt sammen med andre hyrder under pavens høyeste autoritet, i overensstemmelse med Kirkens universelle normer og de spesielle normer som finnes i statuttene som pavestolen selv har opprettet for prelaturet.

Jeg tror at erfaringen med tilstedeværelsen av Opus Dei i utallige sogn på alle verdens fem kontinenter kan, også utfra et praktisk synspunkt, medvirke til å skape forståelse for at personalprelaturene, introdusert av Det andre Vatikankonsil, ikke skader enheten i de enkelte kirker, men tvert imot har som formål å tjene dem i deres generelle evangeliseringsoppgaver.

Som pave Benedikt XVI skrev til den nåværende prelat, biskop

Echevarría, i anledning 50-årsjubileet for hans prestevielse: ”Når du fremmer iveren etter personlig hellighet og apostolisk iver hos dine prester og lekfolk, vil du ikke bare se den flokk du har ansvar for vokse, men også stille en virksom hjelp til rådighet for Kirken i dens presserende evangelisering av det moderne samfunn.”

– **Er det korrekt å si at det finnes ”Opus Dei biskoper”?** *Msgr. Ocariz:* Det kommer an på hva man legger i uttrykket. Når en av prelaturets prester blir kalt av Den hellige far til et bispeembete, noe som av og til hender, skjer det samme som med enhver sogneprest som blir kalt: han opphører med å tilhøre det kirkelige distrikt han kommer fra, men fortsetter likevel å motta åndelig veiledning fra prelatet. Han har den samme kanoniske status som enhver annen biskop.

Det er derfor helt klart at Opus Deis prelat ikke har noen som helst innflytelse på disse biskopenes bispeoppgaver.

– Jeg har på følelsen at De mener at det ikke har eksistert noe før og etter i Opus Dei, som resultat av fenomenet ”Da Vinci-koden”? *Msgr.*

Ocáriz: Absolutt ikke. Det er meningsløst å tro at den romanen kunne få en historisk virkning, som kunne resultere i et før og etter i Opus Dei.

En annen sak er den innflytelsen romanen har hatt på enkelte personer. Uten å overse den forvirring som den slags lektyre kan skape hos noen lesere, vet jeg at mange personer bestemte seg for å ta kontakt med prelaturet og undersøke dets aktiviteter angående kristendomsundervisningen, som konsekvens av de opplysninger boken ga om Opus Dei, med den

hensikt å motbevise bokens falske utsagn på en rolig og klar måte.

Dessuten har det vært utallige eksempler på solidaritet med Opus Dei fra journalister, forfattere og andre personer, som har fulgt media på nært hold angående dette temaet. Vi har også opplevd en fantastisk solidaritet fra Kirkens side, i tider som disse føler man virkelig at Kirken er én familie.

– Til tider hører man folk snakke om Opus Deis ”makt”. Hvorfor tror De dette ryktet har oppstått? Msgr.

Ocáriz: Til tross for våre personlige begrensninger – vi verken er eller ser på oss selv som klassens beste elever – har Gud velsignet Opus Deis arbeid for sjelene med rikelig apostolisk frukt.

Kanskje kan dette menneskelig sett oppfattes av noen som et uttrykk for ”kraft” eller ”makt”.

I virkeligheten er Opus Dei en liten del av Kirken, og dens ”makt” kommer fra Kirkens utgangspunkt: Evangeliet er – som den hellige Paulus skriver – ”Guds styrke til å frelse alle som tror.” Frukten av Opus Deis medlemmers arbeid er forårsaket av Den hellige ånd i Kirken og ved Kirken.

Den som nærmer seg en apostolisk aktivitet organisert av prelaturet – og dets dører er åpne for alle – blir tilbudt en bred horisont med kristent liv.

Den som nærmer seg Opus Dei for å søke menneskelig innflytelse eller andre former for goder som ikke er åndelige, vil ikke bli der særlig lenge, for han eller hun vil utelukkende få høre om kjærlighet til Jesus Kristus og til Kirken, om et kristent engasjement, åndelig liv og gavmild tjenestevillighet overfor vår neste.

Av Miriam Diez i Bosch.

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://opusdei.org/nb-no/article/
monsignore-ocariz-opus-deis-drer-er-
apne-for-alle/](https://opusdei.org/nb-no/article/monsignore-ocariz-opus-deis-drer-er-apne-for-alle/) (19.03.2026)